USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **K. K.,** zastoupen Mgr. Radimem Struminským, advokátem, se sídlem Svornosti 2, Havířov - Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 377/LE - 05 - P08 - R3 - 2006 ze dne 9. 12. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 1/2011 - 56 ze dne 28. 3. 2012,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Radimu Struminskému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.Dosavadní průběh řízení

[1] Výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2010, č. j. OAM - 377/LE - 05 - P08 - R3 - 2006, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Krajský soud nejprve v odůvodnění svého rozsudku napadeného kasační stížností zrekapituloval odůvodnění rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby a skutečnosti vyplývající ze správního spisu.

[3] Krajský soud též při jednání provedl výslech stěžovatele a dokazování. Při jednání soudu stěžovatel (občan Demokratické republiky Kongo) uvedl, že sympatizoval se stranou UDPS, podporoval jejich myšlenky a podílel se na mobilizování lidí k výkonu různých akcí. Tuto činnost vykonával asi od roku 1997. Osobně se však zúčastnil pouze jedné demonstrace dne 10. 3. 2005 v Kinshase. Tato demonstrace začala asi v 9 nebo 10 hodin na okraji města, šla směrem do centra, ale byli oklopeni policií a demonstrace byla rozehnána na ulici Poid-Lourd. Policie střílela do vzduchu, všichni utíkali, i on. Nedíval se, kolik lidí bylo zatčeno. Vrátil se domů, ale policie hledala demonstranty po bytech, proto utekl na předměstí Nkisenso, kde bydlel u přítele jeden rok. Přítel mu pomohl vyřídit doklady pro opuštění země. O vyřízení pasu začal s přítelem hovořit v prosinci 2005. Několik měsíců po demonstraci na jeho adresu přišel dopis – oznámení o zahájení pátrání po jeho osobě. U jednání soudu byl stěžovatel vyzván k zakreslení místa na mapě v Kinshase, kde bydlel před demonstrací, a místa, kde se ukrýval, přičemž zakreslil místo Mandalungwa a Kinseso. Když byl upozorněn, že u prvého pohovoru ve správním řízení za místo svého pobytu, kde se schovával po útěku z demonstrace, označil místo Masina, uvedl, že se spletl, že je to již dávno a správné místo je Masina.

[4] Ke stěžovatelově námitce, že mu žalovaný v průběhu správního řízení nevycházel vstříc, čímž porušil povinnosti podle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), krajský soud uvedl, že ze správního spisu nevyplývá porušení tohoto ustanovení správního řádu, stěžovatel ani nic podobného v rámci správního řízení nenamítal. Stěžovateli byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, byly zjišťovány okolnosti, které jej vedly k opuštění vlasti. Stěžovatel měl opakovaně možnost se vyjadřovat ke všem podkladům rozhodnutí. Stěžovatel konkrétně neuvedl jedinou námitku vůči jednání a chování pracovníků žalovaného svědčící o nevstřícnosti k jeho osobě. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku stěžovatele směřující k porušení § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný vyšel ze všech informací, které mu stěžovatel o své osobě a o důvodech odchodu z Konga sdělil, všechny stěžovatelem uvedené skutečnosti uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí a se všemi se vypořádal. Zároveň se žalovaný vypořádal se stěžovatelovými obavami z perzekuce ze strany policie za jeho účast na demonstraci v březnu 2005. Uváděné skutečnosti žalovaný porovnal s informacemi o Konžské republice získanými z různých zdrojů.

[5] Krajský soud shledal jako nedůvodnou také námitku stěžovatele ohledně splnění podmínek pro udělení azylu. Předně krajský soud na základě rozporů ve stěžovatelových výpovědích zpochybnil stěžovatelem uváděný fakt, že byl z důvodu sympatizování se stranou UDPS a vyvíjení aktivní činnosti na podporu této strany stíhán státními orgány. Krajský soud uvedl, že stěžovatel byl k této otázce vyslýchán celkem čtyřikrát. Dne 8. 5. 2006 uvedl, že probíhaly manifestace, kterých se účastnil, a podílel se na jejich organizování. Dne 6. 6. 2006 uvedl, že se osobně zúčastnil jen jedné demonstrace dne 10. 3. 2005. Dne 10. 12. 2009 uvedl, že se zúčastnil mnoha protestních akcí, ale sledován byl jen

dne 10. 3. 2005. Při pohovoru dne 3. 6. 2010 uvedl, že se účastnil pochodů, a proto byl hledanou osobou. U jednání soudu vypověděl, že se zúčastnil jenom jedné demonstrace dne 10. 3. 2005. Rozpory shledal krajský soud také ve výpovědích stěžovatele ohledně průběhu demonstrace dne 10. 3. 2005. Dne 8. 5. 2006 uvedl, že manifestace začala v 10 hodin dopoledne ve středu města, následoval pochod z centra a během pochodu zakročila policie a speciální jednotky policie. Dne 6. 6. 2006 uvedl, že demonstrace započala kolem 9 hodiny na ulici Třída 30. června, pokračovala po této třídě až k hlavnímu nádraží, kde došlo ke střetu s policií, zúčastnilo se jí 200 až 300 lidí, byla rozehnána policií a prezidentskou gardou za pomoci plynu, střílení do vzduchu a zatýkání. Sám stěžovatel demonstraci považoval za významnou s odvoláním na přítomnost policie. Dne 10. 12. 2009 uvedl, že demonstrace začala v části Ndolo a pochodovala k hlavnímu nádraží. U jednání soudu dne 28. 3. 2012 demonstraci popsal tak, že započala asi v 9 až 10 hodin na okraji města, šla směrem do centra, ale demonstranti byli obklopeni policií a byli rozehnáni, když došli na ulici Poid-Lourd.

[6] Rozpory v popisu průběhu demonstrace stěžovatele krajský soud spatřoval v tom, že původně podle popisu stěžovatele demonstrace započala v centru a pokračovala směrem z centra, přičemž stěžovatel upřesnil, že započala asi v 9 hodin na Třídě 30. června a z tohoto místa šli po ulici 30. června až došli k hlavnímu nádraží. Přitom při jiném pohovoru stěžovatel uvedl, že demonstrace pochodovala z okraje města směrem do centra a byla zadržena policií na ulici Poud-Lourd. Nahlédnutím do mapy města Kinshasy je zjistitelné, že k hlavnímu nádraží lze dojít po Třídě 30. června, avšak ulice Poud-Lourd je značně vzdálená od hlavního nádraží a byla-li demonstrace zastavena policií na této ulici, nemohli demonstranti v žádném případě dojít k hlavnímu nádraží. Ulice Poud-Lourd se nestýká s ulicí 30. června a je od ní značně vzdálena.

[7] Sám stěžovatel uvedl, že demonstrace byla monitorována policií a prezidentskou gardou a byl vůči dvěma až třem stům demonstrantům použit slzný plyn včetně střelby do vzduchu s následným zatýkáním. Sám stěžovatel tuto demonstraci považuje za významnou vzhledem k přítomnosti policie. Přesto však absentují oficiální informace o demonstraci. Jediným důkazem ze strany stěžovatele je jeho výpověď. Krajský soud dochází i při respektování závěrů Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně vysloveného v rozsudku ze dne 12. 6. 2009, č. j. 56 Az 147/2008 - 39, že situace v roce 2005 nevylučovala, aby se v mezidobí největších akcí spojených se střelbou do lidí v lednu a červnu 2005 mohly uskutečnit demonstrace v menším rozsahu, které nebyly natolik významné, aby o nich agentury referovaly, ke ztotožnění se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti účasti stěžovatele na údajné demonstraci dne 10. 3. 2005, a to právě z důvodu existence rozporů ve stěžovatelových výpovědích ohledně průběhu demonstrace. Na podporu tohoto závěru soud odkazuje i na rozpory ve stěžovatelových tvrzeních ohledně následného skrývání se po demonstraci, kdy stěžovatel rozdílně uváděl místo, kde se měl ukrývat po dobu jednoho roku. Stěžovatel původně uváděl, že žil v části Masima, ulice Massimanimba, a později se měl zdržovat v části Nkisenso. Stěžovatel má vyšší odborné vzdělání a celý život žil v Kinshase, krajský soud je tedy přesvědčen, že musí znát toto město a tedy i čtvrť v Kinshase, kde po dobu jednoho roku žil.

[8] Ohledně stěžovatelem předloženého dokladu „AVIS DE REHCERCHE“ dospěl soud k závěru, že tento doklad nemůže obstát jako důkaz na podporu, že ve své zemi byl stěžovatel stíhán jako aktivista UDPS, neboť uvedený doklad není originálem a zároveň žalobce nevysvětlil, jakým způsobem jej jeho rodina získala.

[9] Krajský soud se též zabýval otázkou, nakolik by byl stěžovatel za předpokladu, že skutečně je aktivistou strany UDPS, ohrožen pronásledováním za uplatnění politických práv a svobod. Krajský soud zde poukázal na vyjádření tajemníka Centra pro lidská práva a humanitární právo v Lumbashi, obsažené v informaci Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky z 1. března 2006, podle něhož během několika hodin, popř. několika dní jsou zatčení lídři a stoupenci UDPS propuštěni. Krajský soud také zdůrazňuje, že stěžovatel žil nadále rok po březnové demonstraci v Kinshase, aniž by byl nadále ohrožován zatčením.

[10] Soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Při hodnocení splnění podmínek doplňkové ochrany je nutno hodnotit současný stav, resp. stav k návratu stěžovatele do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007 - 87. Krajský soud uzavřel, že stěžovatel nesplňuje podmínky vyjádřené ust. § 14a zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Konžské republiky, hrozilo by mu reálné nebezpečí vážné újmy. Ze zpráv, které jsou obsahem správního spisu, soud ověřil, že s osobami, které se vracejí ze zahraničí jako neúspěšní žadatelé o azyl, není nikterak špatně zacházeno. Tvrzení stěžovatele, že se některé takové osoby již nevrátily ke svým rodinám, je příliš obecné, bez jakéhokoliv bližšího osvětlení takových případů. Stěžovatelova země původu sice není zemí zcela bezpečnou, ale ze zpráv o zemi původu vyplynulo, že nejzávažnější nepokoje se odehrávají na východě země. Stěžovatel však celý svůj život žil v hlavním městě nacházejícím se v západní části země. Proto krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na rozlehlost Konžské republiky nemůže být stěžovatel situací ve východní části země ohrožen.

II. Kasační stížnost

[11] Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 23. 4. 2012, kterou podává z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, a dále z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[12] Podle názoru stěžovatele žalovaný dostatečně nezohlednil veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti a k těmto skutečnostem si neopatřil potřebné důkazy. Stěžovatel pokládá za nesprávná skutková zjištění krajského soudu i žalovaného, ze kterých shodně

dovodili, že stěžovatel ve své vlasti nebyl pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud učinil z rozporů ve stěžovatelových výpovědích závěr, že dne 10. 3. 2005 neproběhla v Kinshase žádná demonstrace, které by se stěžovatel mohl zúčastnit a v souvislosti s níž byl stíhán policií. Stěžovatel rozpory ve svých výpovědích označuje jako „drobné odchylky" a jako příklad uvádí rozpor v tvrzení, zda demonstrace začala v 9 nebo v 10 hodin. Podle názoru stěžovatele tyto odchylky nemohou znamenat ve svém důsledku konstatování o nevěrohodnosti tvrzení o stěžovatelově účasti na této demonstraci. U soudního jednání stěžovatel uváděl čas mezi 9. a 10. hodinou; navíc je evidentní, že po 7 letech si nemůže pamatovat přesnou hodinu začátku demonstrace. U demonstrace navíc dochází k postupnému shromažďování lidí a lze tak těžko určit přesný okamžik jejího začátku.

[13] Stěžovatel odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinak než vlastní věrohodnou výpovědí a je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Měl-li tedy krajský soud pochybnosti o věrohodnosti stěžovatelovy výpovědi, měl se snažit shromáždit všechny dostupné důkazy vyvracející tvrzení stěžovatele, že dne 10. 3. 2005 proběhla v Kinshase demonstrace strany UDPS za prezidentské volby, které se stěžovatel zúčastnil, a byl za tuto účast pronásledován policií. Podle názoru stěžovatele krajský soud i žalovaný založili svůj závěr o neproběhnutí demonstrace na zprávách o zemi původu (informace Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2006, informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky ze dne 1. 3. 2006). Přitom z informace generálního tajemníka o misi OSN v Konžské demokratické republice z 28. 12. 2005 vyplývá, že v průběhu roku 2005 docházelo k mnoha násilnostem vůči demonstrantům. Je tedy evidentní, že neproběhly pouze demonstrace dne 10. 1. 2005 a 30. 6. 2005, o kterých se zmiňují citované zprávy, ale proběhla celá řada „menších" demonstrací, na kterých docházelo k násilnostem ze strany policie či prezidentské gardy. To, že uvedené zprávy o zemi původu nezmiňují o konkrétní demonstraci, neznamená, že se nestala. Tyto zprávy uvádějí demonstrace, na kterých došlo k zabití desítek lidí, přičemž stěžovatel uváděl, že na demonstraci dne 10. 3. 2005 nedošlo k zabití žádných lidí, pokud je mu známo. Je tedy možné, že šlo o demonstraci, kterou organizace nemonitorovaly.

[14] Stěžovatel dále uvádí, že z informace Human Rights Watch vyplývá, že v průběhu roku 2005 docházelo k zadržení politických aktivistů UDPS na celé měsíce, aniž by byli obviněni. Skutečná situace v Kongu ohledně zatýkání stoupenců UDPS není taková, jak „uvádí tajemník Centra pro lidská práva a humanitární právo". Soud zde podle názoru stěžovatele argumentuje údajným telefonátem, aniž by bylo zřejmé, kdo komu měl volat a kdo je vůbec oním tajemníkem.

[15] V průběhu správního řízení stěžovatel dokonce žalovanému předložil „Avis de recherche", což je doklad o tom, že stěžovatele v Kongu hledá policie v souvislosti s jeho účastí na demonstraci dne 10. 3. 2005 a rovněž v souvislosti s tím, že je dlouholetým sympatizantem UDPS. Podle krajského soudu tento doklad nemůže obstát jako důkaz, protože nebyl předložen v originále a podle názoru soudu stěžovatel zcela nevyjasnil,

jakým způsobem jeho rodina doklad získala. Podle názoru stěžovatele, měl soud, pokud má o pravosti dokumentu pochybnosti, učinit vhodná opatření ke zjištění, zda je stěžovatel v Konžské demokratické republice skutečně hledanou osobou. Fakt, že v Konžské demokratické republice je vysoká míra korupce, která znemožňuje ověření úředních dokladů, nemůže bez dalšího znamenat, že stěžovatelem předložený doklad je falzifikát. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný stejně jako krajský soud, neučinil jakýkoliv pokus ověřit pravost tohoto dokladu.

[16] Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil soudu zpět k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 6. 2012 uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný dále uvádí, že podle Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky COD 100963.FE - Konžská demokratická republika ze dne 1. 3. 2006 již v roce 2005, kdy UDPS pořádala masové protivládní demonstrace, byli někteří její členové a přívrženci, které byli často nepovolené a které provázelo násilí, zdržováni bez dalšího pouze krátce, maximálně na 24 hodin. Nečelili tedy ani tehdy policejní perzekuci, jednalo se spíše o „zastrašovací opatření“. Policie ani v té době nehodnotila chování demonstrantů jako závažný trestný čin. Žalovaný připomíná, že hodnotí situaci, která je ve vlasti stěžovatele v současné době, tedy v době předpokládaného návratu a nikoliv, která byla v době stěžovatelova odjezdu ze země. Od roku 2005 se postavení UDPS významným způsobem změnilo, na veřejnosti již není tolik aktivní a již nepatří mezi nejvýznamnější opoziční strany. Podle Informace MZV ČR č. j. 112856/2010-LPTP ze dne 7. 9. 2010 je UDPS v současné době odsouvána do pozadí politického dění a její postavení je spíše provincionální. Ze stěžovatelovy výpovědi je zřejmé, že se nikdy s policií osobně nestřetl, ačkoliv ve vlasti pobýval ještě rok po oné události, a neuvedl, že by z její strany čelil jakékoliv skutečné perzekuci. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nikdy nebyl členem UDPS, neexistuje důvod, aby si jej konžská policie v případu jeho návratu do vlasti s touto stranou spojovala.

[18] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26.

4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

[22] Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57 a ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), dospěly k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen prokazovat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí a naopak správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Z uvedené judikatury je tedy patrné, že velký význam v azylovém řízení má věrohodnost výpovědi žadatele o azyl, což dokládá i judikatura zdejšího soudu, např. rozsudek č. j. 7 Azs 25/2008 - 105 ze dne 14. 5. 2008, podle kterého *„nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Otázkou věrohodnosti vnitřně rozporné výpovědi žadatele o azyl se zdejší soud zabýval také v rozsudku ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 - 96, ze kterého se podává: *„Posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově*

relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“ Lze tedy dovodit, že vnitřně rozporná výpověď žadatele o azyl podstatně snižuje její věrohodnost.

[23] V projednávané věci byly krajským soudem shledány poměrně zásadní rozpory ve stěžovatelově výpovědi (srov. bod 6 a 7 odůvodnění), zejména ohledně průběhu demonstrace, na které se stěžovatel měl podle svého tvrzení účastnit a která měla být také důvodem, proč se stěžovatel stal předmětem zájmu policie v Konžské demokratické republice. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že šlo o „drobné odchylky“ týkající se času začátku demonstrace, jde v podstatě o pouhou bagatelizaci zjištění krajského soudu, aniž by stěžovatel tyto odchylky ve svých výpovědích nějakým způsobem vysvětlil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že rozpory nebyly krajským soudem zjištěny primárně v údajích o době začátku demonstrace. Krajský soud akcentoval zejména významné rozpory týkající se samotného průběhu demonstrace, tedy trasy pochodu, směru pochodu a místa rozehnání pochodu policií.

[24] Z uvedeného je tedy patrno, že závěr krajského soudu o tom, že stěžovatelem uváděná demonstrace se pravděpodobně nekonala, není postaven pouze na informacích o zemi původu stěžovatele, resp. na tom, že v těchto informacích není o stěžovatelem tvrzené demonstraci zmínka, ale i na vnitřní rozpornosti tohoto stěžovatelova tvrzení, vedoucí k jeho nevěrohodnosti. Závěr žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu je tedy v tomto směru také třeba považovat za správný.

[25] Ke stěžovatelovým námitkám týkajícím se „telefonátu“ tajemníka Centra pro lidská práva a humanitární právo (bod 15 odůvodnění) zdejší soud uvádí, že z konstatování krajského soudu pod bodem 13 odůvodnění jeho rozhodnutí pouze vyplývá, že obsah telefonátu Výkonného tajemníka Centra pro lidská práva a humanitární právo je součástí citované informace Kanadské rady pro integraci a migraci. Takové zprávy o zemi původu zpravidla neobsahují přesnou konkretizaci zdrojů, ze kterých byla ta či ona informace získána, natož uvedení konkrétních osob nebo osob, které informaci od těchto osob získaly. Tento fakt však Nejvyšší správní soud nepovažuje za fakt, který by zpochybňoval informace o krátkém zadržení a následném propuštění aktivistů UDPS po demonstracích, které z uvedené informace o zemi původu vyplývají.

[26] K tvrzenému rozporu Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky z 1. 3. 2006 s informací Human Rights Watch Nejvyšší správní soud uvádí, že tento rozpor neshledal. Stěžovatel sice nekonkretizoval, jakou informaci Human Rights Watch má na mysli, avšak ve správním spise je založena pouze Informace Human Rights Watch z ledna 2006, ve které je uvedeno: „*V lednu a červnu 2005 zabily bezpečnostní síly desítky mužů, žen a dětí, kteří v Kinshase, Mbuyi Mayi, Gomě a v dalších městech protestovali proti zpoždění voleb. V květnu 2005 zadržela konžská bezpečnostní služba více než sto osob převážně z jižní části provincie Katanga, podezřelých z údajného plánování pokusu o odtržení Katanga. Několik osob bylo zadržováno celé měsíce, aniž by byly obviněny.*“ Je tedy zjevné, že informace o zadržování některých osob celém měsíce bez obvinění se týkala osob, které byly podezřelé z údajného plánování pokusu o odtržení provincie Katanga, nikoliv aktivistů UDPS, kteří protestovali v souvislosti s volbami.

[27] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že pokud jde o stěžovatelem předložený doklad „Avis de recherche“, jsou namístě určité pochybnosti o pravosti tohoto dokumentu, a to s ohledem na povahu dokumentu (podle informací získaných žalovaným jde o interní dokument policie, který není určený civilistům), na nedostatečně stěžovatelem objasněný způsob, kterým dokument jeho rodina získala a na fakt, že v Konžské republice panuje tak vysoká míra korupce, že znemožňuje úřední ověření dokumentů, i na fakt, že dokument nebyl předložen žalovanému v originále, ale pouze naskenovaný v elektronické podobě. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že není vyloučeno, že žadatelé o azyl se v některých případech mohou snažit prokázat svoje pronásledování falešnými dokumenty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2012, č. j. 8 Azs 2/2012 - 23). K námitce stěžovatele, že měl v pochybnostech krajský soud učinit vhodná opatření ke zjištění, zda je stěžovatel v Kongu skutečně hledanou osobou, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nespatřuje v postupu krajského soudu žádná pochybení. Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že podle ust. § 19 odst. 1 věta druhá „*... ministerstvo, popřípadě další orgány státu nebo orgány veřejné správy nesdělí jakýmkoliv způsobem údajným původcům pronásledování nebo vážné újmy informace o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nezíská v souvislosti s řízením ve věci mezinárodní ochrany informace o žadateli o udělení mezinárodní ochrany od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy*“. Krajský soud tedy, jakožto orgán státu, nebyl oprávněn získávat informace o stěžovateli od údajného původce pronásledování, kterým byla Konžská demokratická republika. V takovém případě je tedy v podstatě znemožněno jakékoliv přímé ověření, zda stěžovatel je v zemi původu hledanou osobou. Nepřímo přitom ověření této skutečnosti, resp. pravosti předloženého dokladu „Avis de recherche“, provedl již žalovaný ve správním řízení a po něm i soud, jak bylo uvedeno výše.

[28] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[30] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 11. 4. 2011, č. j. 62 Az 1/2011 - 27, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát Mgr. Radim Struminský. Ustanovený zástupce stěžovatele na výzvu soudu vyčíslil svou odměnu v podání ze dne 6. 6. 2012, kde soudu sdělil, že je plátcem DPH a tento fakt doložil osvědčením o registraci ze dne 24. 5. 2006. Odměnu požaduje za jeden úkon v rámci řízení o kasační stížnosti, a to sepis kasační stížnosti. Za tento úkon účtuje ustanovený zástupce stěžovatele 2100 Kč, 300 Kč režijní paušál a navýšení o 20 % DPH, celkově 2880Kč.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené vyúčtování odpovídá obsahu spisu a pravidlům stanoveným vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (srov. § 11 odst. 1 písm. d/, § 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu, § 7 bod 5 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkově tedy náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za zastupování ve výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu